

Nyári délelőtt

Legyél laza!

*A nyár
belebbent már.
A szakadt, színes napernyők fölött
egy könnyű gólyapár köröz.
Szeles napok.
Az ok
most is ragyog
a téves magyarázat oldalán.
Szép ésszerűtlenség. Egy kis adag
fagyalt a pohárra tapad,
és megsebez az eltört porcelán,
már annyi sírás, büntetés elmaradt
a nyaralás során.*

*A távolban az északi part
vonul, mintha zivatart
látnánk, mit a meleg felkavart,
de kinyílik a reggeli fűzet,
a nótázásból kiveszik részüket
a halak, a párolgó banyák,
kerek csöndjük maga a rémület.*

*Hazatér a vízirendőr. Nem vizes,
hullámok közt papírbékát keres.
A pecás hátán remeg a ruha,
száraz a nyelve, vizes a haja.
Mintha csak vízből lenne ő maga,
egyre átlátszóbb tagjaival,
egyre átlátszóbb öncsalásaival.*

*Már készül a dél, mint olajban a hús,
és mindenkit idecsal.*

*A zsíros ebédet meghozza hömpölyögve
a rádióból jövő harangkondulás.
De mire az étvágyad felpörögne,
már megint valami más,*

tán a homlokod lüktet, nem az ámulás.
Mintha a nyári nap, a nyári dél, a nyári hő
lehetne még vadabb,
s verne a fény, fogna a föld, dobna a kő,
amíg az ég hasad.

A zene emléke szél. Eltakarja
előlünk a felhők alja.
S ha kinyitod az égbolt ajtaját,
mi a titkot eddig eltakarta,
kihallhatod a sok dumát.

Pletykázik, még a gondolat előtt,
a nyári délelőtt.

Arany napsütés csobogása
egy kis ékszert tesz a bokádra.

A nádason zöldküllő repül át,
a hangyaboly dühös. Érzed-e, csáp, a csöppet?
Nem is léteznek a molekulák.

Mint ki csúzlival kirakatba lőtt,
úgy elszalad a nyári délelőtt.

A víz felett a fűzfaág
zöld sóhaja iramlík,
a puszta formaság,
halraj jön egész a vízpartig.

Nyári délelőtt. Benne,
mint saját kis nyári hecc,
meztelenül tűnik föl a test,
melynek cigifüstjében lengve,
a felköhögő végtelenbe
tűnnek a sárga napszakok.

A gyufa rajzos dobozán,
mint szöcske, ugrik át az árny,
közeledik a nyári délután.

A vízpartok fölött
a nyár még felröhög.
De dühös kis kompokon,
amiket eddig úrben láttak, nem tavon,
közeledik a véges délután.

*A mólón kihajt a művirág,
micsoda kínos, szűrő ócskaság,
közeledik az örök délután.*

*A falu közepén,
mint izzadt póló, búzlik a remény,
kicsit később
megnyugszik a t-shirt,
de egy nő még dumál,
összehúzódik a szeme, hiába,
benyúl a blúzába a nyár...*

*Hol a napfénybe kiáll
a húszméteres jegenye,
életem nyári délelőtt.
Se vége nincs,
se kezdete.*

Testi kérdés

*Mikor a test, e durván belepő
fehér és piros átokterítő,
melyet rád dob egy óriási kajla,
a féltett lelket végképp eltakarja,
s oly alaposan, hogy minden hited
vad leple alatt baljósan kileng,
de nem fog az emlékek szárnya táncba,
a halálfejes lepke kényes szárnyán
nem tapos az öröklét görbe lába,
s megijednek a lélek leple láttán,
e súlyos, érdes, vérszagú lepelnek,
de mégse érzik a testet tehernek:
olyankor bárhol állj a testek útján,
vagy fuss kéjekbe önkínzón, de durván,
vagy étteremben éhesen figyelj,
hogy fogy amott a füstölt marhanyelv;
vagy fáradtan, nő oldalán kezeddél
érintsd a mell alatt a lusta holdat;
vagy téli erdőn, melyet dér lepett el,
állj meg, mint kinek nyomában loholnak;
vagy a repülő apró ablakán
szédülj, ha félsz, mert nem vagy túl vagány;*

vagy idegen nyelven törve keresztül
állj meg a múlt időn csodálni lentről
a távol lelkek kusza fonalát,
a nyelv és lélek kettős vonalát;
vagy épp egy belső útra mész, de tudva,
hogy lángot hűt le a vízzipád,
merengsz a testi útra visszajutva,
egy ének szőnyegét terít alá,
elmúlt korodból, mely miként a bűnös
testrészek kéje van is még, de nincs is,
melynek érzése sohse lehet hűvös,
melynek emléke kínos is, de kincs is:
ott réműlettől terhes nejedet
gyávaságoddal elcsüggesztheted:
csupa vétség közt is gyönyörben járva
mégis csak attól fogsz koldulni, gyáva:
ez a sok rútság mind mitől menő?
mégis arra tudsz gondolni már ma:
minek a magzatvíz, e tarka láva?
minek a test, az átokterítő?
miért a gombok és miért a combok,
s a hajlatokba mért vet magvető?
minek az árák, minek a vágyak,
mért nem elég az ember magának,
miért az égő emlékeztető?
miért a fényképek, miért a holtak?
mért gyújtunk magunknak lámpát vagy holdat?
miért a végét megfelelő idő?
vagy vedd példának a piciny szekercét:
miért dolgozol, hogyha már letennéd?
s ez miért égi emlékeztető?